

nævnte Linie gennemføres, forekommer det mig at være det rigtige, at denne Linie vælges. Der har jo i det andet Ting været talt meget om disse forskellige Linier. Der er ogsaa sagt adskiltigt for og imod begge disse Linier. Jeg har egentlig ikke fundet vægtige Grunde i, hvad der er udtalt for Linien over Lunderskov. Det eneste, man kunde synes, havde en lille Smule Vægt, er, at man siger, at der er en lang død Ende fra Egtved til Kolding, og jeg skal indrømme, at der er et Stykke, hvor Banen kommer til at gaa parallelt med Statsbanen. Men vedkommende ærede Medlem, der udtalte det, omtalte slet ikke, at noget lignende fandt Sted fra Andst til Lunderskov, og for Resten kan man vel sige, at ved de fleste Privatbaner er der en død Ende, da disse ofte løbe et længere Stykke parallelt med Statsbaner indtil Endestationerne ved Byerne, og der maa absolut saaledes blive en eller anden Ende, der er død.

Der kunde være Anledning til at komme meget dybere ind paa denne Sag, for saa vidt man kunde tænke sig, at der for nærværende Tid var Tale om at faa Anlægget udført, men efter at vi have hørt den højtærede Ministers Udtalelse, forekommer det mig, at noget saadant ikke bliver Tilfældet, og jeg skal derfor ikke fordybe mig meget i denne Sag. Den vil sandsynligvis paa et senere Tidspunkt, ad Aare komme igen, men for Tiden er der ingen Sandsynlighed for, at den kan føres igennem. Lige over for det sandsynligvis kommende Udvalg vil jeg sige, at jeg beklager i høj Grad, at et Andragende med et Rids, som Udvalget for denne Linie har sendt herop, og som skulde have været omdelt til ærede Medlemmer, vistnok er forsvundet paa en eller anden Maade, saa ærede Medlemmer have ikke set den Linie, der er afsat paa Kortet, men der ligger i alle Tilfælde Eksemplarer i Læseværelset, hvor man kan gøre sig bekendt dermed. — Der kunde være Anledning for mig til at sige noget mere og navnlig maaske til at gendrive meget af, hvad der er fremkommet, men jeg skal endnu kun gøre en lille Bemærkning, nemlig med Hensyn til det Udvalg, der i flere Aar har virket for Banen fra Grindsted til Lunderskov. Det ser lidt underligt ud, at dette Udvalg, der har holdt saa bestemt fast paa Lunderskov-Linien, og et andet Udvalg, der senere fremkom med en Linie direkte til Kolding, at disse to Udvalg ikke have kunnet enes om en Linie, som vilde inddrage alles Interesser langt mere, og

da navnlig denne direkte Linie lige til Kolding, som vil spare dem en Rejse paa ca. 2 Mil, idet Rejsen over Lunderskov vil forlænge Vejen ca. 2 Mil og vil fordyre Rejsen baade for de rejsende og for Godset en hel Del. Jeg skal imidlertid gøre den Bemærkning, at der foregaar jo meget i vor Tid, og meget, som man ikke faar at vide, og som jeg naturligvis heller ikke ved, men der er mulig sket et eller andet i Udvalget; man kan maaske have bundet sig paa en eller anden Maade, saa at man ikke kan løsrive sig igen. Der staar Sogneraadsformanden, som repræsenterer disse Sogne, i Udvalget og holder bestemt fast paa denne Linie, medens alle Beboerne er stemte for den anden Linie, hvilket kan ses af et Bilag, der følger med Andragendet, det er nemlig Sognene Værsted—Bække. Hvis der blev stillet Beboerne af disse Egne det fri Valg mellem de Bænder, som her ere stillede op, saa er der ikke Tvivl om, at det blev Kolding—Linien, man vilde stemme for, det er jeg overbevist om. Jeg skal nu ikke fordybe mig videre i Sagen, den ligger jo ikke saaledes for efter den ærede Ministers Udtalelser i Øjeblikket, men jeg vil anbefale den Linie, jeg her har omtalt, til et eventuelt Udvalgs Overvejelse.

Lunn: Efter hvad vi have hørt af den højtærede Minister, som erklærede, at det var umuligt at skaffe Penge til Veje til at bygge denne Jernbane for, er det jo egentlig for saa vidt omsonst at overveje de nærmere Omstændigheder ved den, og jeg skulde være meget tilbøjelig til at slutte mig til den Tanke, at vi ikke overvejede det nærmere, for saa vidt, som jeg fuldt ud erkender Berettigelsen af den højtærede Ministers Vægning ved at gaa ind paa at gennemføre denne Jernbane i alt Fald i denne Rigsdagssamling. Men vi kunne jo ikke nægte den Egn, hvorom Talen er, vor Sympati. Vi vide jo alle sammen, hvilken nøjsom og stræbsom og overmaade fattig Befolkning der sidder der paa de jydskes Heder, hvorom Talen er, og de stræbe ærligt for at bygge deres Part af Landet op, og vi have jo sikkert alle den fuldeste Sympati for at komme dem til Hjælp med den Haandsrækning, som et saadant Baneanlæg kunde være; derfor mener jeg ogsaa, at vi have en Forpligtelse til at skænke Sagen nogen Overvejelse og undersøge, — formentlig i et Udvalg — om vi kunne komme saa vidt ved Forhandling med Regeringen, at vi skulde turde gaa til den Ting at vedtage et